

Henry David Thoreau

„Největší kompliment, který jsem kdy dostal, byl, když se mě někdo zeptal na můj názor a vyslechl mou odpověď.“

Vážené posluchačky, vážení posluchači,

letos jsme si užili tropické léto, a tak jsme se vydávali do „teplých krajů“ zchladit se v mořských vlnách. Trópy už tedy máme, ale vlastní moře se nám vykouzlit zřejmě nepodaří. Ale teď už nám prázdniny skončily a tak se zase pustíme do učení.

Těší se Vás

Obsah

Aktuality z naší U3V	2
Ciepky zpoza hraníc	3
Příspěvky našich posluchačů	6
Záznaky z klubových akcí	10
Zajímavosti	12
Zábavný koutek	14

Aktuality z naší U3V

Vážené a milé posluchačky,

Vážení a milí posluchači,

dovolte mi, bych Vás co nejsrdečněji přivítala na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v souvislosti se zahájením Vašeho studia v rámci Univerzity třetího věku v novém akademickém roce 2024/2025. Velmi si vašeho zájmu o studium na naší fakultě vážím a doufám, že budete všichni spokojeni.

Na tento rok jsme pro vás připravili cca 72 nových vzdělávacích programů, do kterých se zapsalo 4377 posluchačů a posluchaček. V květnu 2024 jsme sice registrovali celkem 4652 přihlášek, ale opět nastala stejná situace jako v předchozích letech, tj. že se někteří posluchači přihlásili vědomě na více kurzů než byl jejich skutečný zájem a tím zablokovali místa v posluchárnách zájemcům, kteří by si rádi zapsali i více kurzů, ale z hlediska obsazenosti jsme jim, bohužel, nemohli vyhovět. A to mne velmi mrzí a do budoucna doufám, že se nám tento „nešvar“ podaří odstranit.

Akademický rok 2023/2024 jsme zakončili 6. června 2024 ve velké aule Karolina, kde byla, jako již tradičně, předána, za účasti předních akademických pracovníků Univerzity Karlovy a Filozofické fakulty, osvědčení o absolvování všem úspěšným absolventům U3V na FF UK, kteří splnili předepsané podmínky, ať už to bylo zpracování závěrečné písemné práce (s kladným posudkem odborného garanta) nebo úspěšné složení testu. Akce má vždy slavnostní charakter s mimořádně krásnou atmosférou a velmi milá je i účast rodinných příslušníků našich absolventů. Letos studium U3V úspěšně zakončilo 227 posluchaček a posluchačů.

Jen pro připomenutí bych ráda shrnula, že přednášky v zimním semestru 2024/2025 budou zahájeny v pátek 4.10.2024, resp. 11.10.2024 (pro 2. skupinu kurzů). Výuka v zimním semestru končí 7.2.2025, resp. 14.2.2025 (pro 2. skupinu kurzů). Letní semestr zahájíme 21.3.2024 a končíme 25.4.2025 (kurzy v hlavní budově FF), resp. 5.5.2024 (jazykové kurzy).

Veškeré informace o studiu U3V, vč. dalších doporučení a materiálů, najdete na našich webových stránkách: www.cdv.ff.cuni.cz – záložka Univerzita třetího věku - sekce Informace pro posluchače a Informace pro zájemce. Prosím, sledujte je průběžně a pečlivě. Zejména věnujte pozornost rozvrhu výuky a způsobu zakončení studia (závěrečná písemná práce příp. test). Testy se píší na poslední přednášce kurzu, pro odevzdání práce také platí nejpozději poslední den konání přednášky. Při odevzdávání práce si s sebou vezměte index.

Závěrem bych chtěla poděkovat všem našim posluchačům za zájem o naše kurzy, za poctivou docházku a milé pochvaly, kterých se nám dostává. Velmi si toho vážím.

Ing. Ilona Kellerová

vedoucí centra dalšího vzdělávání

SPOMIENKY Z CIEST 2

LODŽ

Mesto textilného dedičstva a kúzla filmové tvorby

Ďalšie moje rozprávania bude o výlete 6 člennej skupinky seniorov z U3V Žilina do Lodže. Bolo to na pozvanie "Akadémie seniorov" z Univerzity Lodž. Celá akcia bola dopredu naplánovaná na 4 dni pobytu so začiatkom 11. 04. 2010. Atmosféru celej exkurzie poznamenala tragická nehoda poľského prezidentského lietadla neďaleko mesta Smolensk z 10. 04. 2010. Haváriu nikto neprežil a Poľsko sa ponorilo do niekoľko dňového smútku.

Do Lodže sme pricestovali 11. 04. 2010 v podvečer vlakom. Po príchode na železničnú stanicu Fabryczna, naše kroky smerovali do nášho hotela. Po ubytovaní a rýchlo vybalení sme v ten deň ešte stihli malú večernú prechádzku po hlavnej ulici Piotrkowska. Nemohli sme si nevšimnúť, že celá táto hlavná ulica bola ponorená do ticha a večerný rušný život akoby neexistoval. Reštaurácie s vonkajšími terasami zívajú prázdnotou. Obchody boli zatvorené. Občas nás osvetlila reklama a výklady obchodov. Ináč rušná ulica pôsobila smutne a tajomne. Na celej ulici sme našli iba jeden otvorený stánok s predajom rýchleho občerstvenia : langošov, placiek a plnených pirohov. Ostatný pouličný predaj akoby vymizol.

Ráno po prijatí na "Akadémii seniorov" nás organizátori oboznámili s programom, ktorý bol prispôbený daným okolnostiam celoštátneho niekoľkodňového smútku, pričom mnohé kultúrne pamiatky a múzea boli zatvorené. Po oficiálnom uvítaní nás hostitelia uviedli medzi ich seniorov do "Tvorivej dielne". Tam sme spoločne s nimi zasadli do lavíc a vyskúšali si rôzne techniky maľby na plátno. Najviac nás zaujala technika "Plaster art" pomocou modelovacej pasty, plastickej špachtle, škrabky, rôznych farieb a laku. Priam sme sa umelecky vyhrali. Bol to úžasný zážitok. Hoci sme boli všetci amatéri - začiatkníci, mnohí z nás prekonali prvotný strach z nového a nepoznaného a cítili sme sa ako "umelci", ktorí sa ponorili do tvorby reliéfnej maľby.

Popoludnie až do večera sme strávili v areáli komplexu moderného nákupného a zábavného centra "Manufaktúra", ktorá sa nachádza v bývalom textilnom výrobnom komplexe na rozlohe 27 hektárov. Úprava starých tehlových už nevyužívaných budov na moderný areál s množstvom kaviární, reštaurácií, cukrárni, kín a múzeí je príkladom prepojenia histórie na súčasnosť s moderným štýlom architektúry. Uvítali sme aj bezplatnú dopravu električkou, ktorá nás odviezla od začiatku areálu ku hlavnému vstupu do komplexu obchodných sietí.

Nevynechali sme ani návštevu "Tkáčskeho múzea" s prezentáciou tkáčskeho stavu a výkladom o histórii tkáčskeho remesla v danom textilnom výrobnom komplexe Izraele Poznaňského.

Aj ďalšie dni boli plné zaujímavého programu. Byť v Lodži - v meste filmu a nenavštíviť "Múzeum kinematografie" by bolo priam neúctou k slávnej a dávnej histórii tohto mesta.

V múzeu sme si pozreli fascinujúce relikvie, ktoré charakterizujú filmárske remeslo - súpravy, rekvizity, technické vybavenie z rôznych období filmu a tiež aj masívne staré strihačské stoly a bábky - loutky používané v populárnych animovaných nemých i ozvučených filmoch. Najväčší zážitok nás čakal usadením sa k "Fotoplastikónu", ktorý je perlou múzea. Zahŕňa v sebe takmer 50 000 exponátov - sú to pohybujúce sa trojrozmerné filmové obrazy, ktoré cez kukátku, môže sledovať súčasne až 25 návštevníkov múzea.

Nie menej bola zaujímavá aj prehliadka mesta a prechádzka po štvorkilometrovej pešej zóne ulice Piotrkowska, ktorá ponúka ďalšiu dávku filmového a umeleckého kúzla venovanú géniom mesta, ktoré sú rozptýlené po chodníkoch ulice. Obdivovali sme bronzový klavír Artura Rubinsteina, posedeli sme si aj na lavičke básnika Juliana Tuwina, nevynechali sme ani sochu básnika Wladislawa Reymonta oceneného Nobelovou cenou. Obdivovali sme aj honosné budovy zdobené nádhernou fasádou, ktoré lemovali celú ulicu po oboch stranách. Za tie štyri dni pobytu aj napriek obmedzeniam, ktorý bol prispôsobený daným okolnosťami celoštátneho niekoľkodňového smútku, nám poľskí hostitelia pripravili program so zaujímavými a nezabudnuteľnými akciami.

Autor článku:

Ing. Anna Frličková, študentka U3V

Foto: Ing. Anna Frličková

Vysvetlivky:

Tvorivá dielňa - Tvorivá dílna

bábka - loutka

tkáčsky stav - tkalcovský stav

Tkáčske múzeum - Tkalcovské múzeum

Príspevky našich posluchačů

MATČIN SERVIS

Spojení těchto dvou slov může mít význam jako označení jídelního porcelánového servisu, či čajového nebo kávového servisu – vzácné to vzpomínky po mamince nebo babičce. Ale také úplně odlišný. Já si pod tímto spojením představuji něco docela jiného. Fungovala jsem pod tímhle názvem jako osoba, která vše zařídí, zajistí, připraví. Malý „nákupeček“ ve dvou nákupních taškách donese, přece chlebiček ani housičky nemají nožičky! Z vlastnoručně obstaraných poživatin i nějakou tu krmni stvoří, jako například: „Mamuško, uvař, prosím, segedínský guláš, ale taťka ho nejí, tomu asi řízeček. No vlastně my bychom si ten řízek pak taky dali!“ A tak jsem provedla servis v podobně žádaných jídel.

Těž servis prací a žehlicí jsem snad zvládala na jedničku s hvězdičkou. Včetně „zcivilnění“ montérek od oleje a šmíru; či vyžehlení sukničky se spoustou záhybů a skladů. Neomezovala jsem se jen na sféru hmotnou. Často mi bylo zařizovati i servis (službu) z oblasti duševní či rozumové. Nejvíce to bylo v době, kdy dívka moje navštěvovala různá zařízení rázu vzdělávacího. To, když za úkol jim bylo zadáno zpracovati referát či úvahu na téma, které mi nebylo úplně cizí. Nebo předložit určitou knihu, publikaci; či provést její úplný nebo částečný rozbor.

I nyní také funguji jako servis švadlenský, co se týče zašívání, přišívání. A hlavně přešívání knoflíčků u límečku pánských košil. Nějak se nám v poslední době srážejí?! Nejčastěji tento úkon provádím v časných ranních hodinách, kdy můj manžel mezi dvaceti košilemi zvolil právě to dvacátou první, a ten knoflíček u krku ne a ne zapnout!! A tak abych předešla udušení již brunátného muže, uchopím rychlostí blesku („to určitě v pět hodin ráno“?!) nůžky, jehlu s nití a ten knoflíček a šiju a šiju... Asi jsem u praní výhradně mužových košil zvolila špatný prací prostředek a nebo Bětce (to je naše automatická pračka) zvolila nevhodný program. Či je chyba, zádrhel někde jinde?!

Není vám toto mé povídání poněkud povědomé? Nefunguje to někde také tak? Myslím si, že možná ano, pouze s malými nuancemi. Musím si však sebekriticky říci: „ Máš, cos chtěla. Kdybys byla „levá“, nebo by byl tvůj mozek zcela bez závitů, nikdo by za tebou s různými prosbami nechodil!“ Sečteno a podtrženo – dělám to přece ráda, vždyť v každé rodině je někdo, kdo zařizuje chod domácnosti. U koho ostatní členové rodiny musí vždy najít zázemí a pomoc. A také už jsem poznala, když tento servis z důvodů rozličných poskytovat nemohu; že mne moje již dospělá a značně mne přerostlá dívka, dokážou plně zastoupit. I bolístku pofoukat... A to je moc fajn!

S pozdravem

„Nechť žijí servisové různí!“ se loučí

Věra Voženílková, posluchačka U3V

BÍLÁ LABUŤ

Nedávno skončil seriál Zlatá labuť, který se mi moc líbil, hlavně výkony všech herců a dobové oblečení, ale jak to bylo doopravdy?

Na Poříčí stály dva nízké sladovnické domky se zahradami, byla v nich zájezdní hospoda a pivovar a říkalo se jim U bílé labutě. V roce 1937 je koupil obchodník Jaroslav Babka, spolumajitel obchodního domu Brouk a Babka na Letné. Domky nechal zbourat a na jejich místě postavit nový obchodní dům, který pojmenoval Bílá labuť. Celá stavba trvala 25 měsíců a obchodní dům byl otevřen 19. března 1939, na začátku druhé světové války. Ve své době to byl největší a nejmodernější obchodní dům ve střední a východní Evropě, postavený podle návrhu architektů Kittricha a Hrubého ve funkcionalistickém slohu. Původní neonová labuť na střeše obchodního domu svítí dodnes a jezdící schody, tedy eskalátor z přízemí do prvního patra byl asi také první v Evropě.

A to byl jeden z důvodů, proč jsme do Labutě s bráškama často chodili. Vozili jsme se eskalátorem z přízemí do prvního patra, sledovali jsme prodavačky u pultů, prodávalo se tam úplně všechno. Oblečení, hračky, kočárky, šperky, boty, knihy, cukrovinky, věci do domácnosti, dokonce i nábytek, ale hlavně už ve vchodu byly krásně vyzdobené výlohy, každá na jiné téma. Nejkrásnější byly v období kolem Vánoc, všude krásná vánoční výzdoba a ta dětská výloha byla plná hraček, až oči přecházely.

Druhý důvod byl hned za rohem a jmenoval se nádraží Praha – Těšnov /původně Denisovo nádraží/, kde naše teta prodávala jízdenky na vlak v osobní pokladně. A tak jsme chodili do Labutě dost často, hlavně v době, kdy měla teta službu. Do pokladny jsme sice nesměli, ale na perón ano, pozorovali jsme vlaky, které byly plné cestujících, jedoucích buď ví kam. Ale jak přišel pan výpravčí v červené čepici, zvedl výpravku a zapískal na píšťalku, vlak se pomalu rozjel, lokomotiva kouřila a my jsme si představovali na konci jeho cesty ty světové dálky, i když vlak mířil směrem do Vysočan, a pak někam po republice.

Dnes je všechno jinak. Nádraží Praha -Těšnov už dávno nestojí. Ta krásná novorenesančně secesní budova prý překážela, údajně kvůli spartakiádě, a tak ji radši zbourali. Dodnes nechápu, kdo k tomu dal souhlas, proč to neudělali jako v Paříži, kde z těch starých nádražních budov jsou obrazárny a výstavní síně. A tak jedno z nejkrásnějších světových nádraží zmizelo ze světa. Na jeho místě vznikl holý trávník, měl to být park a parkoviště aut pod viaduktem, ale dnes už tam není ani to, jenom trocha trávy, zápach a zatlučená prkna. Která další nádraží budou následovat?

Obchodní dům Bílá labuť sice ještě stojí, ale když vidím to vetešnictví a zboží, které se tam prodává, tak je mi z toho smutno.

Ale třeba se najde někdo, kdo dokáže obnovit nejen tu zašlou slávu, ale i normální prodej, který by si takový obchodní dům zasloužil.

ROK ČESKÉ HUDBY - II. díl

Kromě Bedřicha Smetany patří mezi naše světoznámé hudební skladatele také Antonín Dvořák a Leoš Janáček.

Antonín Dvořák se narodil 8. září 1841 v Nelahozevsi. Jeho otec, řezník, určitě počítal s tím, že jeho syn Antonín se také vyučí řezníkem. Ale Antonín měl velký hudební talent, už v dětství hrál na housle, klavír a varhany. V 16ti letech odešel do Prahy, studoval na varhanické škole a hned po studiích nastoupil jako violoncellista do orchestru Prozatímního divadla, kde byl dirigentem Bedřich Smetana. Proto se domnívám, že se řezníkem nikdy nevyučil.

Brzy se oženil, s manželkou Annou prý měli devět dětí, ale dvě jim zemřely. Jestli to je pravda, nevím, od toho jsou odborníci na historii, kteří budou vědět přesně, jak to tehdy bylo.

Mezi nejznámější skladby Antonína Dvořáka patří Slovanské tance, Stabat Mater, Rekviem a Te Deum. Také žil tři roky v Americe, kde složil symfonii Z Nového světa, ta je dnes všude známá a hraje se doslova po celém světě.

Po návratu z Ameriky psal hlavně opery. Nejznámější je určitě Rusalka na pohádkové motivy, všichni ji známe, dokonce se dočkala i filmového zpracování. Mně se nejvíc líbila Rusalka v podání Milady Šubrtové a vodníka Eduarda Hakena. Dále známe opery Jakobín a Čert a Káča, které se také často hrají v Národním divadle.

Antonín Dvořák zemřel 1. května 1904 v Praze na cévní mozkovou příhodu. Bylo mu teprve 62 let, přesto jeho dílo patří k těm největším a nejznámějším.

Leoš Janáček se narodil 3. července 1854 v Hukvaldech na Moravě. Už jako jedenáctiletý navštěvoval klášterní školu ve Starém Brně, kde se mu dostalo prvního hudebního vzdělání. Potom vystudoval Slovanský učitelský ústav a nakonec přešel do Prahy na varhanickou školu, kde se seznámil s Antonínem Dvořákem.

Svět je opravdu malý a lidské cesty nevyzpytatelné... .

Po studiu v Praze se vrátil zpět do Brna, založil varhanickou školu, která se dnes jmenuje Varhanická škola Leoše Janáčka. Na ní Janáček působil jako ředitel a dirigent.

K jeho známým dílům patří opery Příhody lišky Bystroušky a Její pastorkyňa, dále také Káča Kabanová, Výlety pana Broučka a Věc Makropulos.

Leoš Janáček zemřel 12. srpna 1928 na zápal plic, bylo mu 74 let. Svým dílem se řadí k Antonínu Dvořákovi a Bedřichu Smetanovi a spolu s nimi patří k velikánům naší hudby, kteří si tu vzpomínku v letošním roce určitě zaslouží.

XVII. VŠESOKOLSKÝ SLET

Od 30. 6. do 5. 7. 2024 proběhl v Praze XVII. všesokolský slet. Začal v neděli průvodem Prahou, k našim sokolům se přidali i cvičenci ze 17ti zemí světa, dokonce až z Kanady, Ameriky, Francie, Ukrajiny, Slovenska, Dánska a dalších států. Ten letošní slet měl 12 společných skladeb, většinou na české melodie a stadion v pražském Edenu byl plný nejen cvičenců, ale i diváků. I když první společný večer přišlo, zvládli to všichni, cvičenci i diváci na tribunách. Druhý den probíhalo cvičení odpoledne, a to už se počasí umoudřilo, hlavně ti nejmenší sokolíci ve skladbách Čmelácci a Mravenci roztleskali celý stadion. Všechny skladby po oba dny byly moc pěkné, od těch nejmenších až po společné cvičení seniorů, seniorek a Staré gardy, které probíhalo na závěr a vehnalo slzy do očí nejednoho z nás.

Já jsem vzpomínala na babičku, která na sletech cvičila, i na dědu, který nejen cvičil, ale i organizoval skladbu Příklad republiky na Strahově, ale potom zůstal bez práce a nikdo ho už nezaměstnal. Sokol byl na mnoho let zrušen, přesto místní sokolovny většinou fungovaly dál, u nás to byl Sokol Vrázovka. Babička tam dělala cvičitelku, a tak jsme od malička chodili do sokola, dokonce jsme nacvičovali spartakiádní skladbu Pohádka o Honzovi pro nejmenší děti s májkami. Na Strahově jsem cvičila dvakrát, poprvé v roce 1960 právě skladbu Pohádka o Honzovi a podruhé v roce 1965 skladbu Má země je kvetoucí louka pro starší žákyně. Zážitky ze spartakiády mi utkvěly v hlavě jako milé vzpomínky, ať už se o tom říká cokoli. I když na Strahově tenkrát cvičilo kolem 700 000 cvičenců a letos v Edenu přibližně 20 000, výsledek je stejný. Ta pozitivní energie, které byl Eden plný se určitě nikde neztratila a krásné vzpomínky zůstanou nejen všem cvičencům, ale i divákům.

Vladana Machiánová

Záznamy z klubových akcí (...co se nevešlo...)

VYCHÁZKA DO ŠKOLNÍ BOTANICKÉ ZAHRADY

Víte, že se v Praze nachází kromě nejrozsáhlejší Botanické zahrady hl. m. Prahy v Praze -Troji a nejstarší Botanické zahrady Univerzity Karlovy Na Slupi také nejmladší Školní botanická zahrada v Malešicích založená v roce 1991 při Střední odborné škole Jarov?

V květnu letošního roku jsme se za krásného slunného počasí s Klubem posluchačů a absolventů U3V zúčastnili odborné komentované prohlídky venkovních expozic zahrady a veřejnosti běžně nepřístupných tropických a subtropických skleníků o rozloze 2750 m².

Při procházce jsme v zahradě obdivovali nejen právě kvetoucí liliovník tulipánokvětý, ale zaujala nás i více než stoletá palma úctyhodného vzrůstu *Washingtonia robusta*.

V přízemí vily v novorenesančním stylu, která slouží výhradně potřebám školy, jsme se seznámili s historií vily i zahrady, původně okrasného parku, založeného v r. 1920 pravděpodobně Františkem Thomayerem, bratrem známého profesora vnitřního lékařství Josefa Thomayera.

Zahrada se rozkládá na 11 ha přírodního parku s rybníkem napájeným Malou Rokytkou v členitém terénu, který umožňuje představit rozmanitá společenstva rostlin na příhodných stanovištích – u vody, ve vlhkém nebo suchém stínu anebo na plném slunci.

Kdo se prohlídky zúčastnit nemohl, může se tam vypravit kterýkoli pracovní den. Zahrada je otevřená celoročně, včetně expozičního skleníku, a ve školní prodejně květin nabízejí ke koupi rozmanitý sortiment rostlin. Jen si na www.skolajarov.cz pohlídejte otevírací dobu.

**MALEŠICKÝ
PODZIM**

Výstava zeleniny,
dýní a ...

12.10. - 26.10.2024

DOPROVODNÝ PROGRAM
12.10. 10:00 - 16:00

Dlabání, malování a prodej
okrasných dýní.

Prodej rostlin z botanické zahrady.

BOTANICKÁ ZAHRADA
SOŠ JAROV

POD TÁBOREM 17,
PRAHA 9

BAROKNÍ AREÁL S KOSTELEM PANNY MARIE VÍTĚZNÉ NA BÍLÉ HOŘE

Klubové akce jsme pro uplynulý akademický rok zakončili návštěvou poutního areálu poblíž dějiště památné bělohorské bitvy.

Naší velmi příjemnou a zasvěcenou průvodkyní byla sestra Petra Pavlíčková, která nás postupně seznámila s historií místa, budováním klášterního objektu, jeho

architekturou a uměleckou výzdobou. Upozornila nás na mnoho zajímavých detailů, hluboké znalosti doplňovala i legendami a úsměvnými historkami.

Krátce jsme se zastavili také u pietního místa, velmi prostého, ale možná o to více působivého ekumenického hrobu padlých vojáků, o který sestry pečují.

V klášterním areálu dnes žije a pracuje malá komunita sester benediktinek česko-německého opatství Venio, patří mezi ně i naše průvodkyně sestra Petra. Vyprávěla nám o životě v komunitě, o poslání řádu i o jeho záslužné práci.

Ačkoliv Bílá Hora dostala své pověsti místa s nejchladnějším počasím v Praze, dvě hodiny utekly jako voda.

Rozloučili jsme se s příslibem, že se po čase vrátíme, abychom mohli posoudit, jak se sestřím daří barokní areál zvelebovat.

Poznali jsme další krásné místo našeho města, získali nové poznatky a opět jsme potkali nadšenou, vzdělanou a moudrou osobnost, která nám věnovala svůj čas.

ČETBA

Elena Ferrante, Temná dcera

Leda, profesorka anglické literatury na florentské univerzitě, pochází stejně jako všechny hrdinky románů Eleny Ferrante z Neapole. Kdysi odtamtud utekla, aby se vdala a porodila dvě dcery. Nyní odpočívá na pláži v jižní Itálii, rozvedená, její dospělé děti odjely za otcem a ona se ke svému překvapení cítí konečně spokojeně a svobodně. Setkání s mladou matkou Ninou a její malou dcerou v ní však probudí zasunuté vzpomínky na dětství, na matku, se kterou měla, tak jako většina hrdinek Eleny Ferrante, komplikovaný vztah, a na dcery, které milovala tolik, až se začala bát, že se v nich rozplyne a ztratí sama sebe. Zprvu poklidné přemítání nad novým životem se postupně proměňuje v drásající konfrontaci s temnými vzpomínkami, která posléze vyústí v drama. Elena Ferrante i v tomto románu nahlíží do nitra ženy, do jeho skrytých zákoutí, odkrývá narušené vztahy hrdinky k její rodině, k partnerovi i k sobě samé a nechá vyplouvat na povrch dlouho potlačované destruktivní pocity.

Dana Huňátová, Matka diplomatka

Jedinečné svědectví české diplomatky. Dana Huňátová působila v letech 1992 – 2014 jako vel-vyslankyně ve Finsku, Egyptě a Malajsii a jako generální konzulka v Chicagu. Ve své knize pro-vádí čtenáře po zajímavých místech Evropy, Afriky, Asie a Severní Ameriky a nechává je nahlédnout do "tajů" každodenní práce diplomata. Popisuje zkušenosti s prací v zahraničí, která ve své rozmanitosti zahrnuje úmornou byrokracii, společenské akce i adrenalinové příhody. Nejvíce si ale autorka cení toho, že jí tato práce umožnila setkávat se s výjimečnými lidmi všech světadílů.

VÍTE, ŽE

- Nejmenší žáby světa měří pouhých 7,1 mm. Samečci druhu *Brachycephalus pulex*, jemuž se přezdívá „flea frog“ neboli „bleší žabka“ měří zhruba 7,1 mm. Jejich družky pak bývají průměru o půl milimetru větší. V obou případech se však jedná o tak drobné obratlovce, že dle vědců zřejmě dosahují hranice slučitelné se životem. Podle studie z roku 2022 totiž nemají strunatci menší než šest milimetrů v těle dost místa pro orgány či například pro oplodněná vajíčka. Je tedy možné, že drobnější obratlovce než bleší žabky nenajdeme.

- Za nejstaršího suchozemského tvora se považuje želví samec jménem Jonathan, který letos oslaví své 192. narozeniny. Žije na tropickém ostrově Svatá Helena. Ještě vyššího věku se dožívá, podle studie z roku 2016, samice žraloka grónského. Mohou se dožít i 400 let i více.
- dlouhověkost u lidí se vyskytuje zpravidla v poměrně izolovaných lokalitách. Jedná se o kostarický poloostrov Nicoya, kalifornskou lokalitu Loma Linda, řecký ostrov Ikaria, italskou Sardinii a japonskou Okinawu. Lidé zde vedou aktivní život, mají silné komunitní a rodinné vazby a konzumují převážně rostlinnou stravu. V důsledku globalizace však klesá izolovanost regionů a typickou stravu nahrazují fast foody, takže i tyto zóny postupně „blednou“ a nakonec zřejmě zcela splynou s okolím.

/100+1/

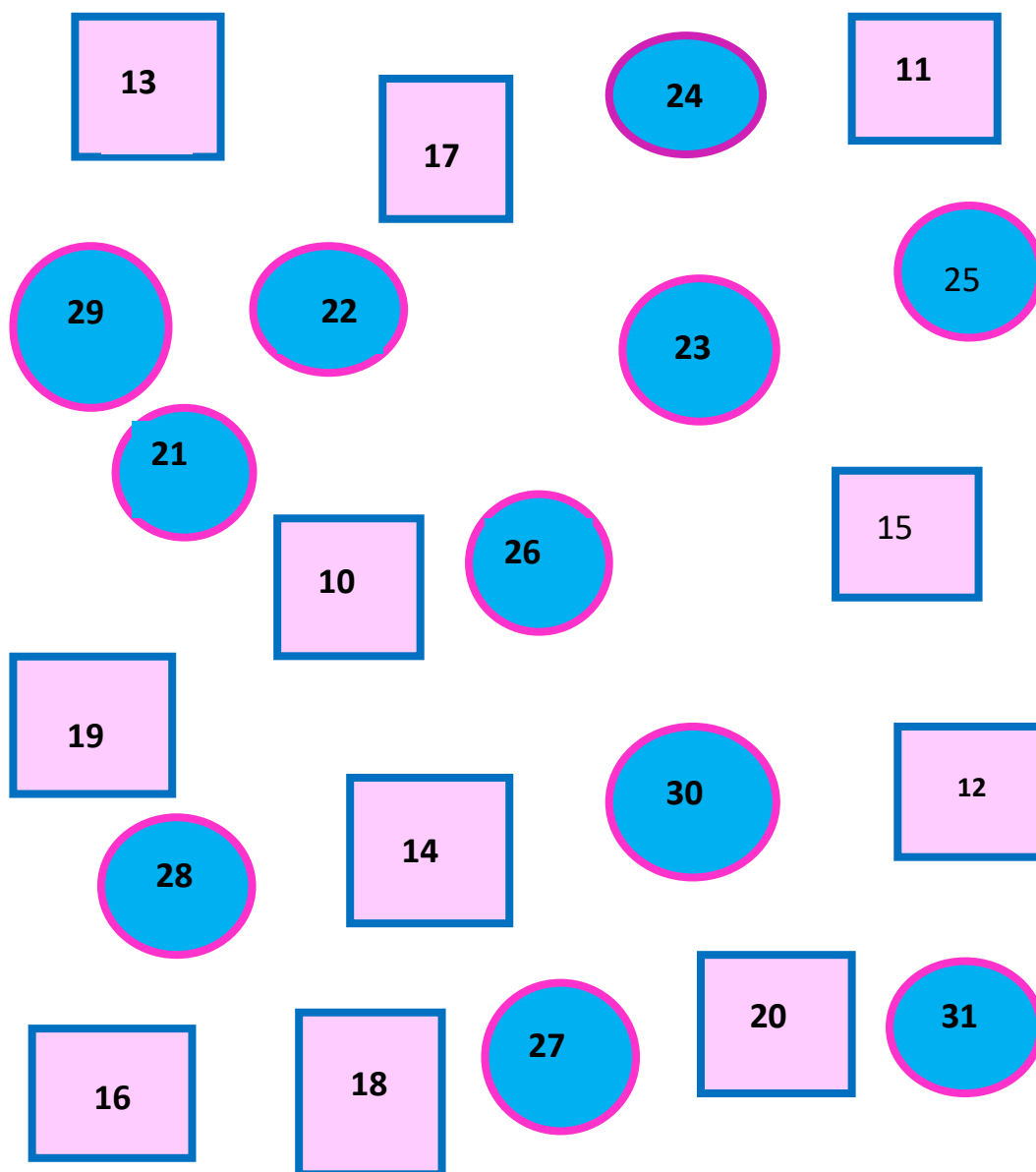

Zábavný koutek

Vytvoř co nejvíce podstatných jmen ze slova PAMPELIŠKA

Např. Mapa, liška, lampa, pakl, paš, šlem, mela, alka, pel, ...

Spojte čísla od 10 do čísla 31.

A sudoku na závěr.

				5	1			4
3	8							1
				8	6		5	
		1			7			8
	3			9			2	
4			1			6		
	4		9	1				
9							4	2
5			6	3				

7	6	9	3	5	1	2	8	4
3	8	5	2	4	9	7	6	1
1	2	4	7	8	6	9	5	3
2	9	1	5	6	7	4	3	8
6	3	7	4	9	8	1	2	5
4	5	8	1	2	3	6	9	7
8	4	3	9	1	2	5	7	6
9	1	6	8	7	5	3	4	2
5	7	2	6	3	4	8	1	9

Uzávěrka pro příští číslo je 15. prosince 2024

Těšíme se na Vaše příspěvky – redakce Klubu posluchačů a absolventů U3V FF UK

Příspěvky zasílejte na e-mail: ff-blogklub@seznam.cz

Praha, 2. říjen 2024